

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΝΤΕ ΧΟΓΙΟΣ Υ ΒΙΝΕΤ

Είχαν σπαώσει γιά λίγο. Έπειτα η δούκισσα Ιουλία, με τη φωνή της, τή θεία και μελωδική αυτή φωνή, που τόσες φορές είχε χειροκροτηθή μέσ' στό σαλόνια, είπε άργά, με κάποια συγκίνηση: — Μου φαίνεται πως δέν πρέπει νά παραφουσκώνουμε τά πράγματα, αλλά ούτε και μπορούμε νά άρνηθούμε άπόλυτα τήν πραγματικότητα κάποιων φαινομένων που άν δέν βρίσκονται μέσα στόν κύκλο της άντιλήψης μας, βρίσκονται τουλάχιστον έπάνω στό δρόμ' της. Θυμόμαστε τι είχε συμβή στή Φλώρα, τή φτωχή μου αδελφή.

Και πάλι όλοι σάπασαν... Η Δούκισσα φαινόταν ταραγμένη, σά νά είχε έκπληξι μέσα της ό πόνος ό κοιμημένος, ή άνάμνηση της πεθαμένης της αδελφής. Οι άλλοι είχαν ύψωση τά μάτια τους στό πορτραίτο της Φλώρας Φουρέντο, δούκισσας της Φλωρίδας, έργου του μεγάλου ζωγράφου Βίντερ Χάλτερ, τό όποιον ήταν κρεμασμένο σ' έναν τοίχο της σάλας.

Τό πορτραίτο αυτό παρίστανε μιá γυναίκα όμορφη και πολύ νέα, με φρόντο πίσω της ένα φανταστικό περιβόλι όπως συνηθιζόταν αυτή τήν εποχή. Είταν ψηλή, λευκή και ξανθή. Τά δύο μεγάλα γαλανά της μάτια ήταν γεμάτα άθωότητα. Τό χρώμα της ήταν λευκό και τόσο χλωμό που θυμίσε μιá κέρνι κοίλια. Και τά χείλη της είχαν χλωμά, χλωμά και χωρίς αίμα και στό πρόσωπό της άπάνω ήταν ζωγραφισμένη ή θλίψη εκείνων που έπαθαν πολλά.

Ήταν ντυμένη με τήν μόδα της Δευτέρας Αυτοκρατορίας: φαρδιό φόρεμα από κόκκινο μεταξόστοι και γιφράντες από λουλούδια των άγρίων, μπούτσες που τελείωνε σέ στρογγυλή νεκρολή με δαντελένια τραχηλιά που έπεφτε άπάνω στους ώμους της.

Φορούσε ένα μεγάλο πλατύορο καπέλλο, κατάφορο από μαργαρίτες και παπαρούνες, με μακριές μαύρες βελουδένιες κορδέλλες.

Μά τό πιο όμορφο άπ' όλα ήταν τό χείρα της.

Καθώς τάκουμπούσε άπάνω στό γόνατά της έκοιζαν σάν φιλιτζιόνα.

Ήταν δύο χείρα εξάισια που μέσ' στην αλωνία άκινησία τους είχαν πάρει μιá δική τους όμορφιά, χείρα σάν εκείνα που μόνο στό Μουσείο βλέπουμε. Δέν φορούσε γάντια, ούτε και βραχιόλια, μονάχα ένα υπέροχο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο μαργαριτάρι στό τέταρτο δάχτυλο του άριστερου χεριού.

Η δούκισσα είχε με κάποια συγκίνηση.

Η Δούκισσα σά νά μιλούσε μόνη της, ακολουθώντας κάποια κρημμένη σκέψη της, ξαναείπε: — Ναι, αυτό που συνέβη στή δυστυχισμένη μου, στην άμοιρη τήν αδελφή μου τή Φλώρα... δέν σας έσω πως ήταν ύπερφυσικό, μά ήταν παράδοξο, πολύ παράδοξο... ναι...

Ό σπατηγός Παϊζάνερο δέν είξερε τό γεγονός κ' ή δούκισσα Ιουλία άναγκάστηκε νά τους τό άρηγήσει:

— Στ' αλήθεια, τίποτε τό έκτακτο δέν υπάρχει σ' αυτή τήν ιστορία, μιá δέν μπορεί ν' άρνηθή κανείς πως έγινε πολύ παράδοξη.

Ή αδελφή μου είχε πάντοτε στό χέρι της ένα δαχτυλίδι, τό δαχτυλίδι που βλέπετε στό πορτραίτο που της έκανε ό Βίντερ Χάλτερ όταν έπιγάμε στό Παρίσι, γιά νά δώμε τήν αυτοκράτειρα Εύγνια. Γιά τή Φλώρα τό δαχτυλίδι εκείνο είταν σό φυλαχτό. Τό άγαπούσε τόσο πολύ που ούτε στιγμή δέν τό έβγαζε άπό τό δαχτυλίδι της. Μά ήταν φάρμακο και έξωραίο.

Είχε ένα μαργαριτάρι μ' ένα μερλαλίνα δερμάτινο τό ένα δίπλα στό άλλο, σύμφωνα στή μέση του Φ, τά μονογράμματα των άραβισιασμένων. Τής τό έφερε άπό τή Βιέννη, ό άραβισιαστικός της ό Φαντερνί Φερνάνδε όταν σκοτώθηκε στή σύγκρουση του τραίνου με τό όπιο τσίβινο. Θυμάστε;

Η οικογένεια Φαντερνί της τό χάρισε γιά ενθύμιο κ' άπό τότε ή Φλώρα ούτε μιá στιγμή δέν έβγαζε τό δαχτυλίδι αυτό από τό χέρι της. Θυμάστε πως είχε άδυναμία τελευταία και πως ή φθισή τήν έστειλε κατόπι σέ μιá ζωή που όμορφη, Λοπόν αυτή τήν εποχή άνοησίες τό δαχτυλίδι της έφεφε συχνά άπό τό δαχτυλίδι και γιά νά τό κρατεί άναγκάστηκε με τό δέσπο με μιá χρυσή άλυσίδα. Σ' αυτό

τό τό σημείο παρουσιάζετα τό μυστήριο.

Όταν επέθανε σάν ένα πουλάκι και θελήσαμε νά τής βγάλουμε τό δαχτυλίδι άπό τό χέρι στάθηκε άδύνατο νά τό καταφέρουμε. Μ' όλα τά μέσα που καταβάλαμε και μ' όλες τις προσπάθειες που κάναμε δέν τό κατορθώσαμε.

Άδύνατο, έντελώς άδύνατο, νά τής βγάλουμε τό δαχτυλίδι εκείνο, τό όκιο γιά τή φτωχή αδελφούλα μου είταν τό καταφέρεψο που είχε καθοφιστεί όλη ή ένειρία της ζωής της, ό έσος της, οι ήμέρες της αγάπης και των ονείρων.

Θάλεγε κανείς πως ή Φλώρα ήθελε νά πάρει μαζί της τό γαμήλιο δωρο ενός πεθαμένου, και μάλιστα που τή συνάθεσε στό Γολγοθά της.

Μου πρότειναν νά κόψουμε τό δαχτυλίδι, νά βγάλουμε τις πέτρες... και άλλες παρόμοιες βαρβαρότητες. Μά σέ μένος όλα αυτά μου φαινότουσαν βέβηλα και γιάτι νά μίν τό πώ; — άνηλεήστε προς τήν άγαπημένη μου μικρούλα και άσπάρητε τις προτάσεις τους. Και έτσι τήν έθαψαν: με τό δαχτυλίδι της.

Η Δούκισσα σάπασε κ' ένώ τά τελευταία της λόγια που έφθηνάπο συγκίνητη έσθωναν μέσ' στην άπέραντη σάλα, μιá βουγή ήσυχια άπόβηκε και τά βλέμματα άρχισαν νά διαταραχόνονται με τό φόβο που έχουν οι άνθρωποι όταν νιώσουν πως πλησίον τους κάποιό που πολύ τό ύπερπέραν, σά νά άνη γιοχού μήπως σέ λίγο θά δούνε νά βγαίνη τό πράγμα που άναλογοίστηκαν.

Ή Φλωρία Μπρονόμπα μτάνοισνε γιάτι είχε προκαλέσει πρώτη αυτή τή συζήτηση. Τήν εποχή εκείνη είχε φτάσει και στό Μαδρίτη από τήν Αμερική ή μόδα του πνευματισμού και πολύ λόγος γινότανε στό σαλόνια γιά τραπέζια που μιλούσε, γιά μέντιουμ, έμφανίσεις πνευμάτων και φαντάσματα.

Η Μπρονόμπα από σνομισμό και τήν αλωνία κνοβοξία που τήν διαίκαναν, είχε άρχισέ νά διηγείται περιπέτειες αυτού του είδους κ' ή κουβέντα τους είχε πάρει όδρο, άν και τό άκροατήριο δέν φαινόταν κατάλληλο γιά παρόμοιες συζητήσεις. Μά κατόπιν έκείνων που είλε ή δούκισσα όλοι άρχισαν νά μιλούν σοβαρά και τά πρόσωπα είχαν γίνει σάν νά βρισκότουσαν σέ κηδέα.

Τέλος ή Φλωρία άποφάσισε νά διώξει εκείνη τή άνησυχία που της έσφιγγε τήν ψυχή κ' άποφάσισε ν' αλλάξει τήν κουβέντα, μά, καθώς συζήτηρη που άνοιξε, έξαναελάσανε σκεδόν άμέσως και γύρισε στό ίδιο, στό πρώτο θέμα.

Μά τήν σειρά του μίλησε κ' ό στρατηγός Παϊζάνερο.

— Πρέπει νά πιστέψουμε πως υπάρχε κίτι μυστηριώδες και άλλοκόμο που μας κερταγερφάει στή ζωή μας.

Έκείνη τή στιγμή σάν ν' άνοιξε κανένα παράθυρο, ένα ρεύμα άέρος μήχε μέσο — κανείς δέν κατάλαβε άπό πού — κάνατος όλους τους προσκεκλημένους νά σηκώρη τον άί τό φόβο τους.

Η δούκισσα χλωμή σάν πεθιμένη, έγειρε πίσω στην πολυθρόνα της βγάζοντας μι άγωνισθή κραυγή.

Όλοι έτρεξαν προς αυτή τή ρώτησαν: — Τί επάθατε, Δούκισσα, Η Δούκισσα που έξακολουθούσε νά είναι κατάχλωμη, συνεχζότανε άνοι και με μιά φωνή σβημένη, ψιθύρισε:

— Η αδελφή μου!

Όλοι άλληλοκταχτήκατε τρέμοντας άπό τό φόβο τους κ' ύστερα κοίταξαν τή Δούκισσα περιμένοντας νά τους εξηγήρη. Τέλος, άφού συνήλαε έντελώς, γεμάτη φρίκη ψιθύρισε:

— Η αδελφή μου! Η αδελφή μου ή Φλώρα!... Ένοιωσα τό χέρι της! Τό χέρι της που έσφιξε τό δικό μου.

Και κλείνοντας τά μάτια της τους έδειξε τό χέρι της. Άκούστηκε τότε μιá κραυγή τρόμου και άγανάς.

Άπάνω στή λεπτή έπιδερμίδα του διαφανούς και τρυφερού χεριού της Δούκισσας, φαινόταν καθαρά άποτυπωμένη μιá κοκκινωπή και στρογγυλή σφραγίδα που δέν ήταν παρά ένα σύμπλεγμα άπό δύο Φ χαραγμένα, τό σύμπλεγμα του δαχτυλιού της Φλώρας.

Είχε μπει ή πεθαμένη γιά μιá στιγμή μέσα στην αίθουσα;

Τους είχαν έπισκεφθή ή ψυχή της; Κάτι τέτοιο συνέβη άσφαλώς...

Και οι καλεσμένοι, έμειναν βουβοί γιά άρκετή ώρα, κιντάζοντας μιá παράξενη μεταλλούδα που είχε μπει μέσα στό δωμάτιο και σιργι γύριζε γύρω στήν λάμπα...

Advertisement for 'ΜΠΟΥΚΕΤΟ' magazine, featuring an illustration of a man and a woman and text: ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΗΜΟΤΑΤΕΣ, Ο Τόμος δεσφ. 12

Ντέ Χόγις Υ Βίνετ